

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 386/2015-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, sudcu Ľubomíra Dobríka a sudkyne Jany Baricovej prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED], všetkých bytom [REDACTED], zastúpených obchodnou spoločnosťou JUDr. Ján Florián Gajniak advokát, s. r. o., Šafárikovo námestie 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Florián Gajniak, pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C/209/2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C/209/2010 p o r u š e n é b o l o .

2. [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] p r i z n á v a každému z nich finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (tisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava IV p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Bratislava IV je p o v i n n ý uhradiť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] trovy konania v sume 469,83 € (slovom štyristošesťdesiatdeväť eur a osemdesiattri centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet ich právneho zástupcu obchodnej spoločnosti JUDr. Ján Florián Gajniak advokát, s. r. o., Šafárikovo námestie 2, Bratislava.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 386/2015-12 z 18. augusta 2015 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], všetkých bytom [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C/209/2010.

Predsedníčka okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3480/15 doručeným ústavnému súdu 29. septembra 2015, v ktorom k skutkovej a právnej stránke veci uviedla:

„... Zo správneho registra tunajšieho súdu som zistila, že dňa 16.04.2012 bol postup súdu, na základe podanej sťažnosti, prešetrený v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, so záverom, že sťažnosť na prietahy súdu v označenom konaní bola dôvodná. Posudzovaným obdobím bolo obdobie od podania žaloby do apríla 2012. Konštatovaný prietah zo strany súdu bol spôsobený sčasti z objektívnych dôvodov v súvislosti s prechodom výkonu súdnictva podľa § 18a a nasl. zákona č. 371/04 Z. z. a so zriadením nových okresných súdov s účinnosťou od 1.1.2008 a sčasti správaním žalobcu (nového správca), ktorý procesný návrh na zmenu účastníka konania podal až na viaceré urgencie súdu dňa 2.2.2012, napriek tomu, že pôvodný správca (žalobca) už správu dlhodobo nevykonával.

Zo sťažnostného spisu Spr. 2011/2015 som zistila, že sťažovatelia sa opätovne sťažovali na postup súdu z dôvodu súdnych prietahov v označenom konaní. Predmetná sťažnosť bola vyhodnotená ako nedôvodná, nakoľko súd od posledného prešetrenia postupu súdu vo veci priebežne konal.

Vzhľadom na uvedené, možno konštatovať, že súd prejavil aktívny postoj za účelom odstránenia prietahov a aj na základe prijatých opatrení na nápravu tohto stavu, súd vykonával priebežne úkony smerujúce k rozhodnutiu v merite veci. Následne súd rozhodol dňa 05.05.2015 rozsudkom vo veci samej a dňa 25.06.2015 vyhlásil dopĺňací rozsudok. Podaná sťažnosť tak bola efektívna a splnila účel.

S poukazom na súdom vykonané úkony v danej veci, mám za to, že vec nie je právne a skutkovo zložitá. Jedná sa o štandardnú rozhodovaciu agendu súdu.

Je pravdou, že doterajšia činnosť tunajšieho súdu v namietanom konaní síce nebola optimálna (keďže v jeho doterajšom priebehu došlo aj k obdobiam nečinnosti Okresného súdu Bratislava IV), avšak po podaní sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch predsedovi okresného súdu došlo k náprave a v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu sa v namietanom konaní priebežne konalo, súd meritórne rozhodol, t. j. postup okresného súdu smeruje k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľov.

Mám za potrebné tiež uviesť, že k celkovej dĺžke konania môže prispieť aj účastník konania svojím správaním, a to o. i. opakovaným podávaním neúplných procesných návrhov, pričom súd musí na odstránenie nedostatkov tohto podania vyzvať účastníka

konania, aby ich v určenej lehote odstránil, ako aj aby si následne splnil poplatkovú povinnosť za podaný návrh, čím oddaľuje rozhodnutie súdu vo veci samej, podobne ako tomu nastalo v predmetnej veci.

Záverom konštatujem, vzhľadom k okolnostiam prípadu, spolu s prihliadnutím na správanie samotných sťažovateľov v označenej právnej veci, že v napadnutom konaní nedošlo k súdnym prietahom, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné. Navrhujem preto, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 24C 209/2010, porušené nebolo...“

Súčasťou vyjadrenia predsedníčky okresného súdu bola aj chronológia procesných úkonov, v ktorej sa uvádza:

„... Návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný dňa 1.6.2007 a súdny poplatok bol zaplatený dňa 5.6.2007.

Okresný súd Bratislava IV, pracovisko Malacky dňa 2.10.2007 vyzval žalobcu na doplnenie návrhu na začatie konania.

Dňa 8.11.2007 žalobca doplnil - spresnil návrh na začatie konania.

V januári 2008 v súvislosti s prechodom výkonu súdnictva podľa § 18a a nasl. zákona č. 371/04 Z. z., o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a so zriadením nových okresných súdov (súčinnosťou od 1.1.2008) bol spis sp. zn. 35Ro 3866/2007 doručený Okresným súdom Malacky na Okresný súd Bratislava IV na ďalšie konanie, spolu s množstvom ďalších spisov čo spôsobilo neúmerne veľký počet vecí v súdnom oddelení Ro.

Preto až v novembri 2009 vydal tunajší súd vo veci platobný rozkaz, ktorým žalovaných v 1. až 3. rade zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia žalovanú sumu s príslušenstvom a trovy konania.

Platobný rozkaz sa nepodarilo doručiť žalovaným v 1. až 3. rade, preto tunajší súd zisťoval ich pobyt prostredníctvom Centrálnej evidencie obyvateľov SR, Sociálnej poisťovne a nakoniec uznesením zo dňa 14.4.2010 vydaný platobný rozkaz zrušil.

Dňa 10.6.2010 bol spis sp. zn. 35Ro 3866/2007 prevedený na základe právoplatného uznesenia tunajšieho súdu o zrušení platobného rozkazu z oddelenia Ro do oddelenia 24C.

Dňa 22.6.2010 právna zástupkyňa žalobcu oznámila súdu, že žalobcovi vypovedala plnú moc a zároveň oznámila, že žalobca už nevykonáva správu bytového domu vo vlastníctve žalovaných a všetky svoje práva a záväzky postúpil na nového správcu -spoločnosť KOM- BYT s.r.o.

Vzhľadom na uvedené súd čakal na procesný návrh na zmenu účastníka konania. No napriek viacerým urgenciám súdu (06.09.2011, 23.09.2011) tento návrh bol podaný až dňa 2.2.2012.

Tunajší súd následne uznesením zo dňa 12.3.2012 pripustil, aby do konania na strane žalobcu namiesto doterajšieho účastníka: DOMING s.r.o. vstúpil účastník: Karloveská realizačná spoločnosť s.r.o.. Táto spoločnosť prevzala správu bytového domu od spoločnosti KOM- BYTs.r.o.

Proti predmetnému uzneseniu podali dňa 2.4.2012 odvolanie žalovaní.

Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.09.2012, právoplatným dňa 17.12.2013, bolo odvolanie žalovaných 1. - 3. odmietnuté.

Dňa 04.01.2013 podali žalovaní vo veci protinávrh a dňa 04.04.2013 vzájomný žalobný návrh.

Dňa 04.04.2013 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom posúdenia vzájomného návrhu žalovaných.

Uznesením zo dňa 15.07.2013 súd uložil žalovaným 1. - 3. zaplatiť súdny poplatok za podaný vzájomný návrh.

Dňa 23.08.2013 sa žalovaní odvolali voči uzneseniu zo dňa 15.07.2013.

Výzvou zo dňa 05.09.2013 súd žiadal žalovaných 1. - 3., aby súdu oznámili ustálenie predmetu konania.

Dňa 07.11.2013 súd vyzval žalovaných na zaplatenie súdneho poplatku.

Uznesením zo dňa 09.01.2014, právoplatným dňa 27.02.2014, súd zastavil konanie o vzájomnom návrhu žalovaných 1. - 3. a rozhodol o trovách konania.

Dňa 17.03.2014 doručili žalovaní 1. - 3. súdu podanie označené ako opravné uznesenie.

Dňa 21.03.2014 súd zaslal žalovaným odpoveď na podanie doručené dňa 17.03.2014.

Dňa 07.04.2014 doručili žalovaní súdu vzájomný návrh.

Dňa 09.05.2014 súd zaslal žalovaným tlačivo o oslobodenie od súdnych poplatkov. Uznesením zo dňa 19.06.2014 súd žalovaným 1. - 3. nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 30.06.2014 zaplatili žalovaní súdny poplatok.

Dňa 09.07.2014 súd vyzval žalobcu, aby sa vyjadril k vzájomnému návrhu žalovaných.

Dňa 08.08.2014 súdu doručila právna zástupkyňa žalobcu vyjadrenie.

Dodatkom č. 6 zo dňa 30.09.2014 k Rozvrhu práce na rok 2014 pre Okresný súd Bratislava IV, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2014, z dôvodu trvalého preloženia JUDr. Ing. Maria Dubáňa na Krajský súd v Bratislave, bol predmetný spis sp. zn. 24C 209/2010 pridelený dňom 01.10.2014 JUDr. Miriam Oswaldovej ako zákonnej sudkyňi.

Dňa 26.11.2014 bol vo veci určený termín pojednávania na deň 05.02.2015, ktorý bol následne zmenený na termín 17.02.2015. Právna zástupkyňa navrhovateľa, [REDAKOVANÉ], listom zo dňa 11.12.2014 požiadala o odročenie pojednávania na iný neskorší termín z dôvodu kolízie termínu pojednávania na Okresnom súde Bratislava V, ktoré bolo vytýčené rovnako na deň 05.02.2015. Úpravou zákonného sudcu zo dňa 11.12.2014 bol ihneď vo veci nariadený nový termín pojednávania na deň 17.02.2015.

Pojednávanie zo dňa 17.02.2015 bolo odročené na termín 05.05.2015 a na tomto pojednávaní súd vyhlásil rozsudok vo veci samej.

[REDAKOVANÉ] zaslal súdu dňa 18.05.2015 odvolanie, v ktorom požiadal, aby súd rozhodol o vzájomnom návrhu, ktorý podali na súd dňa 07.04.2014.

Na pojednávaní dňa 25.06.2015 súd vyhlásil dopĺňací rozsudok s poukazom na ust. § 166 O.s.p., nakoľko nebolo rozhodnuté o celom predmete konania a chýbalo rozhodnutie o vzájomnom návrhu žalovaných v 1.-3. rade.

[REDAKOVANÉ] zaslal súdu dňa 09.07.2015 odvolanie proti Dopĺňaciemu rozsudku zo dňa 25.06.2015 s tým, aby odvolací súd vrátil vec 1. stupňovému súdu na dokazovanie a nové rozhodnutie.

Právna zástupkyňa doručila súdu e-mailom dňa 10.07.2015 a následne aj písomne odvolanie proti výroku doplniaceho rozsudku zo dňa 25.06.2015 týkajúceho sa vrátenia súdneho poplatku žalovaným v 1. - 3. rade.

Úpravou z 28.07.2015 súd zaslal odvolania na vyjadrenie účastníkom konania.

Predkladacou správou z 18.09.2015 súd predložil spis spolu odvolaniami na rozhodnutie odvolaciemu súdu...“

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 24 C/209/2010 ústavný súd zistil rovnaké skutočnosti, čo sa týka predloženej chronológie, aké uviedol okresný súd, preto ich považoval za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov..., ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (IV. ÚS 15/03, I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03), v súlade s ktorou možno za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v konkrétnom posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu

vo veci alebo k odstráneniu jeho právnej neistoty zákonom dovoleným spôsobom. K vytvoreniu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (III. ÚS 127/03).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokováanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konania o zaplatenie peňažnej sumy tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Ústavný súd nezistil, že by išlo o právne alebo skutkovo zložitú vec.

2. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. hodnotenia prípadných zbytočných prieťahov v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania podstatne neprispeli okolnosti na strane sťažovateľov. Sťažovatelia boli v konaní aktívni a súčinnosťní.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania v trvaní 8 rokov a 5 mesiacov na okresnom súde je už samo osebe neprimerané.

Dňa 1. júna 2007 bol na okresnom súde podaný návrh na vydanie platobného rozkazu. V novembri 2009 bol okresným súdom vydaný platobný rozkaz. Dňa 14. apríla 2010 okresný súd uznesením zrušil platobný rozkaz z dôvodu, že sa ho nepodarilo doručiť sťažovateľom. Dňa 5. mája 2015 okresný súd vyhlásil rozsudok. Dňa 18. mája 2015 podali sťažovatelia odvolanie proti rozsudku okresného súdu. Dňa 25. júna 2015 okresný súd vyhlásil dopĺňací rozsudok. Dňa 9. júla 2015 podali sťažovatelia odvolanie proti dopĺňaciemu rozsudku.

Ústavný súd zistil obdobie nečinnosti okresného súdu od 1. júna 2007, kedy bol na okresnom súde podaný návrh na vydanie platobného rozkazu, do novembra 2009, kedy okresný súd vydal platobný rozkaz (prieťah v trvaní 2 rokov a 6 mesiacov). Do dnešného dňa nie je vec právoplatne skončená. Ústavný súd poukazuje na to, že aj samotná dĺžka predmetného konania na okresnom súde je neprimeraná.

Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu v § 100 ods. 1 OSP, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, ktorý mal smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02) a jeho neefektívna činnosť mala rozhodne vplyv na doterajšiu dĺžku konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je ním vedené pod sp. zn. 24 C/209/2010, došlo

k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože okresný súd 5. mája 2015 (teda po podaní sťažnosti) vyhlásil rozsudok vo veci samej a predložil spis druhostupňovému súdu na rozhodnutie o odvolaní, neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C/209/2010 konal bez zbytočných prietahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádzali sťažovatelia domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti žiadali aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 3 500 € každému zo sťažovateľov z dôvodov v nej uvedených.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý

vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy aj priznanie finančného zadosťučinenia. Pri jeho určení ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C/209/2010, berúc do úvahy konkrétne okolnosti danej veci, považoval priznanie sumy 1 000 € každému zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľov trovy konania vyčíslil sumou 804 €, a to za tri úkony právnej služby (prevzatie, príprava, vypracovanie).

Ústavný súd podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) priznal sťažovateľom náhradu trov konania. Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2014 v sume 839 €. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) za zastupovanie troch sťažovateľov (podľa § 13 ods. 2 vyhlášky) v sume 419,49 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľov aj nárok na náhradu režijného paušálu 8,39 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľom, spolu predstavuje sumu 469,83 €.

Ústavný súd nepriznal právnenému zástupcovi sťažovateľov náhradu za tretí úkon, ktorý sťažovatelia nazvali „príprava“, vzhľadom na to, že príprava a prevzatie veci sú zahrnuté v jednom úkone právnej služby.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2015